

La filla de Robert Poste

Stella Gibbons

Traducció de l'anglès a càrrec de
Víctor Obiols

IMPEDIMENTA

C A P Í T O L 1

L'educació que Flora Poste va rebre dels seus pares va ser cara, atlètica i prolongada, i quan van morir, amb poques setmanes de diferència, durant l'epidèmia anual de grip, o plaga espanyola, cosa que va succeir quan ella tenia vint anys, va descobrir-se que ella posseïa totes les gràcies i talents, excepte el de guanyar-se la vida.

Sempre s'havia dit que el seu pare era un home ric, però quan va morir els seus marmessors van quedar desconcertats en adonar-se que era pobre. Un cop pagades les despeses funeràries, i satisfets els deutes amb els creditors, la seva filla va quedar amb uns ingressos de cent lliures a l'any i cap propietat.

Tanmateix, Flora va heretar del seu pare una voluntat forta, i de la seva mare uns turmells gràcils. La voluntat no li va defallir, perquè sempre se sortia amb la seva, i els turmells no van deixar de ser bonics tot i veure's obligada a practicar esports atlètics i violents, però va adonar-se que cap d'aquestes coses era un bon bagatge per guanyar-se la vida.

Aleshores va decidir d'anar a viure amb una amiga, una tal senyora Smiling, a la seva casa de Lambeth fins que pogués

decidir què havia de fer amb la seva vida i les seves cent lliures anuals.

La mort dels pares no l'havia afligit en excés perquè a penes els havia conegut. Eren viatgers empedreïts, i només solien passar un mes cada any a Anglaterra. Flora, des que tenia deu anys, havia passat les vacances escolars a casa de la mare de la senyora Smiling, i quan la senyora Smiling es va casar, Flora va anar a passar-les a casa de la seva amiga. Va ser, per tant, amb el sentiment d'algú que torna a casa, que va entrar al barri de Lambeth una tarda grisa de febrer, quinze dies després del funeral del seu pare.

La senyora Smiling havia tingut la sort d'heretar la casa de Lambeth abans que els lloguers d'aquella zona es possessin a tres dits del cel, enduts pel corrent de la moda, que va passar des de Mayfair fins a l'altra banda del riu. Com a conseqüència, els parapets de pedra que voregen el Tàmesi van esdevenir l'àrea de passeig de senyores argentines amb els seus *bull-terriers*. El seu marit (era vídua) tenia tres cases a Lambeth i les hi havia deixat en testament. La de Mouse Place era la més agradable de les tres, situada davant del voluble Tàmesi, amb el seu fanalet de conquilla a la façana; és on vivia la senyora Smiling. Pel que fa a les altres dues, una havia estat enderrocada per construir-hi un garatge, i la tercera, que era massa petita i inadequada per a altres projectes, s'havia convertit en la seu de l'Old Diplomacy Club.

Quan el taxi es va aturar davant del número 1 de Mouse Place, Flora ja es va animar amb la mera visió dels geranis en testos de porcellana blanca penjant del balconet de ferro.

Anant del taxi fins a la casa va veure que Sneller, el majordom de la senyora Smiling, ja havia obert la porta i se la mirava des de dalt de l'escala amb una vaga aprovació. Va pensar que era, fins a un punt gairebé descarat, com una tortuga,

i la va alleujar el fet que la seva amiga no tingués tortugues perquè haurien pensat que els feien befa.

La senyora Smiling l'estava esperant al saló amb vistes al riu. Era una irlandesa petita de vint-i-sis anys, de pell blanca, ulls grisos i grossos i el nas un pèl ganxut. Tenia dos interessos a la vida. Un era fer entrar en raó i moderar els ànims apassionats d'una quinzena de joves de bona família i posició que estaven bojament enamorats d'ella, i que havien fugit, després que ella hagués rebutjat de casar-s'hi, a llocs tan remots com Jhonsong La Lake, M'Luba-M'Luba i els Kwanhattons. Els escrivia a tots un cop per setmana, i ells contestaven (com prou bé sabien les seves amigues, ja que els llegia en veu alta llargs i avorrits paràgrafs d'aquelles cartes).

Aquests nois, a causa de les àrdues tasques que feien en països exòtics i salvatges i a la seva devoció per la senyora Smiling, eren coneguts col·lectivament amb el sobrenom d'«Oh-els-Pioners de la Mary», una citació de l'inspirat poema de Walt Whitman.¹ El segon interès de la senyora Smiling era la seva col·lecció de sostenidors i la recerca de la peça perfecta. Es deia que tenia la col·lecció més gran i més escollida d'aquestes peces de roba interior de tot el món. S'esperava que en morir la llegués a la nació.

Era una autoritat en el tall, l'ajustament, el color, la fabricació i el disseny dels sostenidors, i les seves amigues s'havien adonat que, fins i tot en moments de molt estrès físic o emocional, podien despertar el seu interès i apaivagar les preocupacions tan sols pronunciant la frase: «Avui he vist un sostenidor, Mary, que t'hauria encantat...».

1. Walt Whitman (1819-1892) va publicar el conegut poema «Pioneers, O Pioneers» a *Drum-Taps* (1865), que forma part del seu recull unitari *Leaves of Grass* (Fulles d'herba).

El caràcter de la senyora Smiling era ferm, i els seus gustos, refinats. El seu mètode per tractar la rebel·lia de la natura humana, quan insistia a imposar les maneres ordinàries per damunt del seu ordre vital, era breu i efectiu; fingia que les coses no eren com eren: i, normalment, al cap d'un temps no ho eren. La Ciència Cristiana probablement és una organització més gran, però dubto que sigui sempre tan reeixida.

«Naturalment, si animes la gent a pensar que són desordenats, s'hi tornaran». Era una de les màximes favorites de la senyora Smiling. Una altra era: «Bajanades, Flora. Són imaginacions teves».

Amb tot, la senyora Smiling no estava pas mal dotada per a les gràcies més subtils de la imaginació.

—I bé, bonica —va dir la senyora Smiling, i Flora, que era alta, va ajupir-se per besar-li la galta—, prendràs un te o un còctel?

Flora va contestar que prendria un te. Va doblegar els guants, va posar l'abric damunt del respalller d'una cadira i es va prendre el te amb una pasta de canyella.

—I el funeral? Deu haver estat espantós, oi? —va preguntar la senyora Smiling. Sabia que Flora no havia lamentat gaire el decés del seu pare, el senyor Poste, aquell homenàs que havia estat sobretot un jugador i que per les arts només havia sentit desdeny. Ni tampoc el de la senyora Poste, que només volia que la gent visqués una vida frívola sense deixar de ser senyores i senyors.

Flora va contestar que havia estat horrorós. Va afegir que es veia obligada a dir que tots els seus parents més grans n'havien gaudit una cosa de no dir.

—N'hi ha algun que t'hagi ofert d'anar a viure amb ells? Et volia advertir respecte d'això. Els parents sempre volen que vagis a viure amb ells. —va dir la senyora Smiling.

—No. Recorda, Mary, que ara només dispo de cent lliures anuals, i que no sé jugar a bridge.

—Bridge? Què és això? —inquirí la senyora Smiling, donant un cop d'ull distret al riu—. Quina manera més curiosa que té la gent de passar el temps! Penso que has tingut sort, bonica, d'haver passat tots aquests anys horrorosos a l'escola i a la universitat, on havies de jugar a totes aquestes coses, sense haver-t'hi aficionat. Com ho vas aconseguir?

Flora va pensar-s'ho.

—Mira, per començar, solia quedar-me quieta i contemplava els arbres, i no pensava en res. Sempre hi havia arbres, perquè la majoria de jocs, saps?, es juguen a l'aire lliure, i fins i tot a l'hivern els arbres no són lluny. Però vaig comprovar que la gent se'm tirava a sobre, i vaig haver de renunciar a quedar-me quieta, i corria com tothom. Sempre anava darrere la pilota perquè, al capdavant, Mary, la pilota és important en un joc, no és cert? Fins que vaig descobrir que no els agradava que fes això, perquè mai no podia acostar-m'hi o colpejar-la o fer el que se suposa que has de fer.

»Aleshores feia el contrari, me n'allunyava, però això tampoc els agradava, perquè pel que sembla el públic es preguntava què d'altres feia jo a la banda del camp, tota sola, fugint de la pilota quan veia que venia cap a mi.

»I aleshores tota una colla em van venir a buscar un dia al final d'un partit, i em van dir que *no era bona*. I la professora d'esports semblava bastant preocupada i em va preguntar si realment no m'agradava gens el *lacrosse*² (aquest era el nom

2. El *lacrosse* (o *intercrosse*) és un esport que es practica entre dos equips de deu jugadors. Cada participant disposa d'un instrument (un pal amb una xarxa en un extrem) que es fa servir per traslladar una pilota que cal introduir a la porteria contrària. És un joc fonamentalment universitari, i encara es practica en alguns campus nord-americans i en algunes escoles britàniques.

del joc), i li vaig dir que no, que em temia que no m'agradava, realment. I em va dir que era una llàstima, perquè el meu pare hi era un gran «aficionat», i em va preguntar què era el que m'agradava.

»I li vaig contestar que, bé, que no n'estava gaire segura, però que, en definitiva, pensava que el que m'agradaria és que tot estigués ordenat i en calma al meu voltant, no veure'm obligada a fer coses, riure dels acudits que l'altra gent no troba divertits, passejar pel camp, i que no se'm demanés l'opinió sobre qual-sevol cosa (com l'amor, o «no et sembla que la tal és *una mica rara?*»). Aleshores va dir que si podia intentar no ser tan apàtica, ni que fos pel meu pare, i li vaig dir que no, que em temia que no podia intentar-ho; i després d'això em va deixar tranquil·la. Però tota la colla continuava dient que jo *no era bona*.

La senyora Smiling va assentir amb el cap per mostrar la seva aprovació, però li va dir a la Flora que parlava massa. I va afegir:

—Pel que fa a això d'anar a viure amb algú, naturalment que et pots quedar aquí el temps que faci falta, bonica. Però suposo que deus voler buscar una feina per hores, oi?, i guanyar prou per tenir el teu propi apartament.

—Quina mena de feina? —va preguntar Flora, asseguda, tota enravenada i elegant en la seva cadira.

—Bé... gestió de projectes, com feia jo —perquè la senyora Smiling havia estat gestora de la LCC abans de casar-se amb en *Diamant* Tod Smiling, l'especulador—. No em preguntis què volen dir les sigles perquè no me'n recordo. Fa tant de temps que no treballo! Però estic segura que te'n sortiries. O podries fer periodisme. O comptabilitat. O apicultura.

La versió femenina va començar a practicar-se a Europa al final del XIX, en una escola de senyorettes d'Escòcia.

Flora va fer que no amb el cap.

—Em temo que no podria fer cap d'aquestes coses, Mary.

—Doncs així... què, bonica? Mira, Flora, no siguis *melindrosa*. Saps perfectament que si no tens feina seràs *desgraciada*; totes les teves amigues en tenen. A més a més, amb cent lliures l'any no en tens ni per comprar mitges i vanos. De què viuràs?

—Dels parents —va contestar Flora.

La senyora Smiling la va mirar amb sorpresa, inquisitiva, perquè, tot i ser de gustos refinats, era una dona decidida i de moral rigorosa.

—Sí, Mary —va repetir Flora amb fermesa—, només tinc dinou anys però ja he observat que, si bé encara hi ha prejudicis absurds contra el fet de viure dels amics, en canvi no hi ha traves, ni per part de la societat ni de la pròpia consciència, que impedeixin que algú visqui de la família.

»Mira, per les dues branques de la família sóc estranyament rica en parents (penso que si en coneguessis alguns veuries que aquest és l'adverbi adequat). Per part de pare tinc un cosí solter a Escòcia. Una germana de la meva mare viu a Worthing (i, per si no fos prou, cria gossos). Una cosina de la meva mare viu a Kensington. I també tinc cosins llunyans, parents de la mare, crec, que viuen a Sussex...

—Sussex... —medità la senyora Smiling—. Em fa mala espina. Viuen en una granja decadent?

—Em temo que sí —va confessar Flora, amb renitència—. Tanmateix, no em cal contactar-hi, tret que tots els altres fallin. La meva proposta és escriure una carta a tots els parents que he mencionat, explicant la situació, i preguntant-los si estarien disposats a hostatjar-me a canvi dels meus ulls bonics i de cent lliures l'any.

—Flora, quina bogeria! —exclamà la senyora Smiling—. Que t'has begut l'enteniment? Mare meva, et moriries al cap

d'una setmana. Saps perfectament que ni tu ni jo no hem suportat mai els parents. T'has de quedar aquí amb mi, aprendre mecanografia i taquígrafia, i aleshores pots fer de secretària i tenir un piset propi, i podem organitzar festetes.

—Mary, ja saps que detesto les festes. La meua idea de l'infern és una gran festa en una habitació freda on tothom sap jugar bé a hoquei. Però m'has distret del que t'anava a dir. Quan hagi trobat un parent que em vulgui hostatjar, me li imposaré, i li canviaré el caràcter i la manera de viure per adaptar-los al meu gust. Aleshores, quan m'abelleixi, em casaré.

—Però amb qui, per tots els déus? —li va etzibar brusquement la senyora Smiling; estava molt alterada.

—Amb algú que hagi triat. Tinc idees molt precises respecte del matrimoni, com ja saps. Sempre m'ha agradat com sona la frase «s'ha concertat un matrimoni». És així, doncs, que hauria de ser, concertat! No és per ventura el pas més important que pot emprendre una criatura mortal? Prefereixo la idea de concertació que no pas la que diu que els matrimonis es fan al Cel.

La senyora Smiling va sentir una esgarripança davant del cinisme convincent, gairebé afrancesat, del discurs de Flora. Perquè la senyora Smiling creia que els matrimonis havien de néixer naturalment de la unió de dues criatures que s'estimen, i que havien de tenir lloc a les esglésies, amb tota la parafernàlia i els paperots habituals. Així havia estat en el seu cas.

—Però el que et volia preguntar és això —va continuar Flora—. Penses que enviar una circular a tots aquests parents és una bona idea? Els impressionaria, la meua eficiència?

—No —va respondre fredament la senyora Smiling—, no crec que els impressionés, més aviat els faria enrere. Els has d'escriure, és clar (fent una carta *completament* diferent per a

cadascú, Flora), explicant la situació... és a dir, això si realment ets tan boja de voler persistir en aquesta idea.

—No m'atabalis, Mary. Escriuré les cartes demà, abans de dinar. Les escriuria aquesta nit, però penso que hauríem d'anar a sopar a fora, no creus? Per celebrar la inauguració de la meva carrera com a paràsit. Tinc deu lliures, i et portaré al New River Club: un lloc angelical!

—Estàs de broma? Saps perfectament que no deixen entrar dones si no van acompanyades.

—Doncs busca homes. No hi ha cap dels «Oh-Pioners» que corri per aquí?

La cara de la senyora Smiling va adoptar aquell aire reflexiu i maternal que els seus amics associaven de seguida amb el fet que pensés en els Oh-Pioners.

—En Bikki —va dir. (Tots els Oh-Pioners tenien malnoms curts, bruscos, com crits d'animals estranys, però això no era d'estranyar, perquè tots venien de llocs plens d'animals estranys.)

»I el teu cosí segon, Charles Fairford, també és a la ciutat —va continuar la senyora Smiling—. Aquell noi alt, seriós i lúgubre.

—Que vingui —va dir Flora, aprovant la idea—. Té un nasset tan graciós!

Així doncs, aquell vespre, cap a tres quarts de nou, el cotxe de la senyora Smiling va sortir de Mouse Place. Hi anaven ella i Flora, vestides de blanc, amb unes ridícules coronetes de flors al cap; al seu davant seien Bikki i Charles, que fins aleshores Flora només havia vist en cinc o sis ocasions.

Bikki, que era quec com ell sol, xerrava com una calàndria, com solen fer tots els tartamuts. Era més aviat normalet, d'uns trenta i escaig, i feia poc que havia tornat de Kenya. Els va delectar a tots corroborant els rumors espantosos que havien

sentit sobre aquell país. Charles, que tenia molt bon aspecte, vestit amb frac, gairebé no badava boca. De tant en tant prorrompia en un «Ha, ha!» estentori i musical quan alguna cosa li feia gràcia. Tenia vint-i-tres anys i volia ser pastor. Mirava per la finestra tota l'estona i gairebé ni es fixava en Flora.

—Em sembla que Sneller no aprova aquesta sortida —va observar la senyora Smiling quan arrencava el cotxe—. Se'l veia seriós i preocupat. T'hi has fixat?

—Tot el que faig jo ho aprova, perquè semblo formal —va dir Flora—. Un nas recte ajuda molt quan es vol semblar seriosa.

—Jo no vull semblar seriosa —va dir fredament la senyora Smiling—. Ja m'arribarà el moment de semblar-ho quan hagi de venir a rescatar-te d'algun dels teus parents insuportables que viuran en algun indret inaccessible i tu ja no els aguantis més. N'hi has parlat, a Charles ?

—Verge santa! És clar que no! Charles és parent meu. Es pensaria que vull anar a viure amb ell i la cosina Helen a Hertfordshire, i que estic pidolant una invitació.

—Podries venir, si volguessis —va dir Charles, girant el cap un moment i deixant l'observació minuciosa dels carrers rutilants que es veien per la finestra—. Hi ha un gronxador al jardí, i a l'estiu flors de tabac, i si decidissis venir probablement a la mare i a mi ens agradaria.

—No diguis bestieses —li va etzibar la senyora Smiling—. Mireu, ja hi som. Has demanat una taula a prop del riu, Bikki?

Bikki havia fet la reserva, i quan ja estaven asseguts davant les flors i les espelmes de la seva taula podien contemplar a través del terra de vidre com baixava el riu, i continuar mirant-lo sota els peus quan dansessin. Per les vidrieres podien veure passar les barcases, amb les seves llumetes roges i verdes. A fora havia començat a ploure, i el sostre de vidre

començà a omplir-se de gotes platejades que anaven lliscant per la superfície transparent.

Durant el sopar Flora va posar Charles al corrent dels seus plans. Primer ell va restar en silenci, i Flora va pensar que estava desconcertat. Perquè, tot i que Charles no tenia un nas recte, es podia haver escrit sobre ell, com Shelley va fer sobre si mateix en el prefaci a *Julian and Maddalo*, «Julian és més aviat seriós».

Però al final va dir, amb aire divertit:

—Mira, si te n'afartes, siguis on siguis, truca'm i et vindré a rescatar amb el meu aeroplà.

—Tens un aeroplà, Charles? Em fa l'efecte que un pastor protestant en estat embrionari com tu no hauria de tenir cap aeroplà. Quina marca és?

—És un Twin Belisha Bat. Es diu *Speed Cop II*.

—Però, realment, Charles, tu creus que un pastor protestant hauria de tenir una avioneta? —va continuar Flora, enriolada.

—I això què hi té a veure? —va dir tranquil·lament Charles—. Sigui com sigui, fes-m'ho saber i jo et vindré a buscar.

Flora li ho va prometre, perquè Charles li queia bé, i aleshores van sortir a ballar, i tots quatre van seure una bona estona per prendre el cafè, i aleshores van tocar les tres de la matinada i van pensar que era hora de tornar a casa.

Charles li va posar l'abric verd a Flora, i Bikki li va posar el negre a la senyora Smiling, i de seguida van fer cap a casa en el cotxe travessant els carrers plujosos de Lambeth, on totes les finestres estaven decorades amb llums roses, taronges o daurats, i a dins s'hi feien festes, amb partides de cartes o música, o simplement festes frívoles; els aparadors il·luminats de les botigues mostraven vestits o un cavall de la dinastia Tang sota la pluja.

—Mira, allà hi ha l'Old Diplomacy —va dir la senyora Smiling vivament quan passaven per davant d'aquell tuguri ridícul, amb cistelles de flors metàl·liques penjant dels ampits estrets de les finestres, i música que provenia del primer pis—. M'alegro tant que el pobre Tod me'l deixés. Em dóna molts diners.

Perquè la senyora Smiling, com totes les persones que han estat desagradablement pobres i passen a ser deliciosament riques, no s'havia acostumat mai a tenir tants diners, i sempre els estava remenant mentalment amb les mans i gaudint positivament la idea que en posseïa una gran quantitat. I això feia gràcia a tots els seus amics, que se la miraven amb aprovació, tal com s'haurien mirat un nen trempat entretingut amb un joguet.

Charles i Bikki van desitjar-los bona nit a la porta perquè la senyora Smiling tenia por de l'Sneller i no va gosar convidar-los a fer l'últim còctel a casa, i Flora va murmurar que això era absurd. Tanmateix, quan les dues van enfilar les escales pels graons estrets emmoquetats de negre, de camí cap al llit, es va sentir bastant fatigada.

—Demà escriuré les cartes —va dir Flora, badallant, amb una mà posada sobre la fina barana blanca—. Bona nit, Mary.

La senyora Smiling va respondre:

—Bona nit, bonica.

I va afegir que l'endemà Flora s'ho hauria rumiat millor.